

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Król**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Magdalena Michalik**

po rozpoznaniu w dniu 8.11.2019 r. sprawy:

A. M. syna W. i A.

ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 26 sierpnia 2017 roku do 26 stycznia 2018 roku w N. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru jako podatnik podatku od towarów i usług, należnego podatku za miesiące od lipca do grudnia 2017 roku uporczywie nie wpłacał w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 21.477,60 złotych, czym naruszył obowiązek określony w art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 ze zm.)

to jest o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kk

2. w terminie do 31 stycznia 2018 roku w N. jako podatnik zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, podatku należnego za 2017 rok uporczywie nie wpłacał na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 6.612,00 złotych, czym naruszył obowiązek określony w art. 21 ustawy z dnia 6 listopada 1998 roku o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 2157 ze zm.)

to jest o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. uznaje oskarżonego **A. M.** za winnego popełnienia czynów zarzuczanych mu w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia, stanowiących odpowiednio wykroczenia z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz z art. 57 § 1 kks i za to na mocy art. 57 § 1 kks przy zastosowaniu art. 50 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w kwocie 1.000 (tysiąc) złotych;

II. na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa;

III. na zasadzie art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. P. kwotę 600 (sześćset) złotych i 23 % VAT w kwocie 138 (sto trzydzieści osiem) złotych tj. łącznie w kwocie 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt II W 358/19

UZASADNIENIE

wyroku dnia 8 listopada 2019 roku

Oskarżony A. M. od dnia 06.07.2017 r. prowadził działalność gospodarczą (...) A. M. w zakresie obróbki mechanicznej elementów metalowych. W dniu 04.01.2018 r. zawiesił wykonywanie indywidualnej działalności gospodarczej.

Dowody: odpis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej k. 16.

W rocznym zeznaniu podatkowym dla podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-28 złożonym za 2017 r. oskarżony wykazał przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 170.172,77 złotych,

Dowody: adnotacja o dochodach k. 24

W związku z wykonanymi czynnościami podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (...) podlegał obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o podatku od towarów i usług. Pomimo tego, w okresie od dnia 26 sierpnia 2017 r. do 26 stycznia 2018 r. uporczywie nie wpłacał należnego podatku za miesiące od lipca do grudnia 2017 r. w terminie do 25 miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy - na rachunek Urzędu Skarbowego w N.. Łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 21.477,60 zł.

Dowody: odpis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej k. 5, lista zaległości podatku od towarów i usług k. 2, 25-27.

Nadto, A. M. podlegał obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Pomimo tego, w terminie do 31 stycznia 2018 r. w N. uporczywie nie wpłacał na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. podatku należnego za 2017 r., a kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 6.612,00 zł.

Dowody: odpis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej k. 16, lista zaległości z odsetkami k. 2, 25-27,, adnotacja o dochodach za 2017 r. k. 24

A. M. nie był dotychczas karany, nieznany z miejsca zamieszkania lub pobytu w kraju. Nie jest właścicielem majątku nieruchomego.

Dowody : karta karna k. 17, zaświadczenie Starosty (...) k. 18, dane oskarżonej k. 18, informacja z ZUS k. 13,

W realiach sprawy w związku z tym, że postępowanie toczyło się w trybie w stosunku do nieobecnych Sąd nie miał możliwości poznać wersji oskarżonego odnośnie przyczyn braku uregulowania należności podatkowych. W tej sytuacji musiał opierać się na zgromadzonych w sprawie dokumentach. tj. odpis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (k. 16), lista zaległości podatku (k. 2, 25-27), karta karna (k. 17), informacja z ZUS (k. 13), adnotacja o dochodach (k. 24), zaświadczenie Starosty (...) (k. 18), które to dokumenty nie były podważane przez strony i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu A. M. czynu polegającego na tym, że w okresie od 26 sierpnia 2017 roku do 26 stycznia 2018 roku w N. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru jako podatnik podatku od towarów i usług, należnego podatku za miesiące od lipca do grudnia 2017 roku uporczywie nie wpłacał w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 21.477,60 złotych, czym naruszył obowiązek określony w art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 ze zm.)

Zaniechania oskarżonego w płatności należności dokonywały się kilkakrotnie, działając w krótkich odstępstwach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru jako podatnik podatku od towaru i usług. Istniały zatem podstawy do oceny, że dokonywały się w warunkach określonych w art. 6 § 2 kks.

Nadto, ustalono, że oskarżony A. M. w terminie do 31 stycznia 2018 roku w N. jako podatnik zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, podatku należnego za 2017 rok uporczywie nie wpłacał na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła 6.612,00 złotych, czym naruszył obowiązek określony w art. 21 ustawy z dnia 20 listopada 1998 roku o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 2157 ze zm.).

Wykroczenie ujęte w art. 57 § 1 kks polega na uporczywym nie wpłacaniu podatku w terminie. Zgodnie z art. 21 § 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje przez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty. W niniejszej sprawie bezsporny był fakt, że należności z tego tytułu nie były uiszczane. Biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżony nie dopełnił wymaganego obowiązku, jego zachowanie cechowała uporczywość. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawie sygn. I KZP 11/13 (publ. OSNKW 2014/1/3, LEX nr 1394031) stwierdził, że na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, może wskazywać nie tylko cykliczność zachowań podatnika, lecz także jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mającego miejsce już po terminie jego płatności, pod warunkiem jednak, że zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika już w momencie upływu terminu do uiszczenia podatku było jego uporczywe nie wpłacenie. Nieodpartym argumentem przemawiającym za przyjęciem powyższej tezy jest to, iż omawiany przepis penalizuje przecież nie tyle uporczywe zaniechanie wpłacania w terminie „podatków”, co wskazywać mogłoby, że dotyczy wyłącznie zapłaty należności podatkowych o charakterze powtarzalnym, lecz „podatku” w znaczeniu ogólnym, a więc każdego zobowiązania publicznoprawnego o charakterze daniowym bez żadnych wyłączeń, a zatem także przybierającego formę świadczenia o charakterze jednorazowym (tak T. Grzegorzcyk, Komentarz wyd. IV, LEX 2009). Wskazuje to, że ustawodawca nie wyeliminował z kręgu podmiotów odpowiedzialnych za czyn określony w art. 57 § 1 kks tych, którzy zaniechali zapłaty jednego tylko lub dwóch podatków w terminie, zaś stawiając wymóg, aby zaniechanie to miało charakter uporczywy dopuścił możliwość jego oceny już po upływie terminu do jego zapłaty. Mając powyższe na uwadze, w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania oceniając przez pryzmat dalszego zachowania oskarżonego Sąd ocenił, że podatnika cechowała uporczywość. Jest to tym bardziej uzasadnione, że A. M. nie podjął żadnych kroków mających na celu odroczenie płatności ze względu na trudną sytuację finansową, a taką możliwość prawo podatkowe przewiduje. Otóż, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych jest możliwy - gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 kks.

W tym miejscu należy również podkreślić, że nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa oskarżonego, to czy posiadał środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, gdzie trafnie zauważono, że „nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks i dopuścił się tym samym popełnienia zarzuconych mu wykroczeń skarbowych. Od strony podmiotowej czynu oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, prowadzącą działalność gospodarczą przez co najmniej kilka lat, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku od towaru i usług, czy też podatku wynikającego z ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, z którymi spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju. Tym samym nie ma wątpliwości, że chciał popełnić czyn zabroniony w rozumieniu art. 4 § 2 kks.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd uznał, że jest ona poważna. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące uszczupleniem należności publicznoprawnych w postaci podatku dochodowego w niebagatelnej wysokości 21.477,60 zł i 6.612,00 zł. Oskarżony z uwagi na to, że zdecydował się na prowadzenie działalności gospodarczej, winny w sposób rzetelny zajmować się sprawami finansowymi, zdając sobie sprawę z obowiązku płacenia podatków oraz interesować się tym, w jakich wysokościach i w jakich terminach winien takie zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego regulować. Sąd jako okoliczność łagodzącą odpowiedzialność karną oskarżonej przyjął jej dotychczasową niekaralność sądową (k. 17).

Mając na uwadze stopień zawinienia A. M., społeczną szkodliwość jego czynu oraz powołaną okoliczność łagodzącą, Sąd uznał, że czyny stanowiące wykroczenia z art. 57 § 1 kks zw. z art. 6§ 1 kks oraz z art. 57 § 1 kks, że sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą elementy przedmiotowe, jak też podmiotowe charakteryzujące czyn oskarżonego, a nadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne, jest kara 1.000 (tysiąc) złotych grzywny. Wymierzoną oskarżonemu karę trudno uznać za zbyt surową. Jednocześnie kara ta w żadnym wypadku nie mogła być niższa, gdyż nie przemawia za tym zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego i brak starań o zapobieżenie uszczuplenia należności publicznoprawnej lub jej wyrównanie (art. 13 § 1 kks). Ponadto niższa kara kłóciłaby się z wysokością zaległości podatkowej w nie symbolicznej przeciw kwocie. W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta jest w pełni adekwatna do stopnia winy sprawcy oraz do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Sąd na zasadzie art.624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi S. Państwa.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P. kwotę 600 (sześćset) złotych i 23% VAT w kwocie 138 (sto trzydzieści osiem) złotych tj. łącznie kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.